

De Kerkestraat is een keurige straat

Blijspel in drie bedrijven

door

J. HEMMINK - KAMP

TONEELUITGEVERIJ VINK B.V.
(Grimas Theatergrime verkoop)
Tel: 072 - 5 11 24 07
E-mail: info@toneeluitgeverijvink.nl
Website: www.toneeluitgeverijvink.nl

VOORWAARDEN

Alle amateurverenigingen die het stuk: **DE KERKESTRAAT IS EEN KEURIGE STRAAT** gaan opvoeren, dienen in alle programmaboekjes, posters, advertenties en eventuele andere publicaties de volledige naam van de oorspronkelijke auteur: **J. HEMMINK - KAMP** te vermelden.

De naam van de auteur moet verschijnen op een aparte regel, waar geen andere naam wordt genoemd.

Direct daarop volgend de titel van het stuk.

De naam van de auteur mag niet minder groot zijn dan 50% van de lettergrootte van de titel.

U dient tevens te vermelden dat u deze opvoering mag geven met speciale toestemming van het I.B.V.A. Holland bv te Alkmaar.

Copyright: © 2016 Anco Entertainment bv - Toneeluitgeverij Vink bv

Internet: www.toneeluitgeverijvink.nl

E-mail: info@toneeluitgeverijvink.nl

Niets uit deze uitgave mag verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt worden door middel van druk, fotokopie, verfilming, video opname, internet vertoning (youtube e.d.) of op welke andere wijze dan ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van I.B.V.A. HOLLAND bv te Alkmaar, welk bureau in deze namens de Uitgever optreedt.

Het is niet toegestaan de tekst te wijzigen en/of te bewerken zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van I.B.V.A. HOLLAND bv te Alkmaar, welk bureau in deze namens de Uitgever optreedt.

Vergunning tot opvoering van dit toneelwerk moet worden aangevraagd bij het Auteursrechtenbureau **I.B.V.A. HOLLAND bv**

Postbus 363

1800 AJ Alkmaar

Telefoon 072 - 5112135

Website: www.ibva.nl

Email: info@ibva.nl

ING bank: 81356 – IBAN: NL08INGB0000081356 BIC: INGBNL2A

Geen enkele andere instantie dan het IBVA heeft de bevoegdheid genoemde rechten van u te claimen, of te innen.

Auteursrechten betekenen het honorarium (loon!) voor de auteur van wiens werk door u gebruik wordt gemaakt!

Auteursrechten moeten betaald worden voor elke voorstelling, dus ook voor try-outs, voorstellingen in/voor zorginstellingen, scholen e.d.

Vergunning tot opvoering:

1. Aankoop van minimaal **11** tekstboekjes bij de uitgever.
2. U vult het aanvraagformulier in op www.ibva.nl of u zendt de aanvraagkaart (tevens bewijs van aankoop), met uw gegevens, naar I.B.V.A. Holland. Uw aanvraag dient tenminste **drie weken voor de eerste opvoering** in bezit te zijn van I.B.V.A. Holland.
3. U krijgt daarop de nota toegestuurd. Na betaling wordt u de vereiste vergunning toegestuurd.

Vergunning tot HER-opvoering(en):

1. U vult het aanvraagformulier in op www.ibva.nl of u zendt de aanvraagkaart met uw gegevens naar I.B.V.A. Holland. Uw aanvraag dient tenminste **drie weken voor de eerste opvoering** in bezit te zijn van I.B.V.A. Holland.
2. U krijgt daarop de nota toegestuurd. Na betaling wordt u de vereiste vergunning toegestuurd.

Opvoeringen zonder vergunning zijn niet toegestaan en strafbaar op grond van de Auteurswet 1912. Zij worden gerechtelijk vervolgd, terwijl de geldende rechten met 100% worden verhoogd. Het tarief wordt met 20% verhoogd voor opvoeringen waarvoor geen toestemming werd aangevraagd binnen drie weken voorafgaand aan de voorstelling.

Het is verboden gebruik te maken van gekregen, geleende, gehuurde of van anderen dan de uitgever gekochte tekstboekjes.

**Rechten BELGIË: Toneelfonds JANSSENS, afd. Auteursrechten,
Te Boelaerlei 107 - 2140 Bght ANTWERPEN Telefoon (03)3.66.44.00.
Geen enkele andere instantie heeft de bevoegdheid genoemde rechten van u te claimen, of te innen.**

ROLVERDELING:

ARIE HOFMAN: Joviale vijftiger. Chef op een metaalfabriek.

BETS: Zijn vrouw. Ook ± 50 jaar.

JOSIEN: Dochter. ± 19 jaar.

NICO: Zoon. 21 jaar.

OMA: Moeder van Bets. 70 jaar.

MENEER DE VRIES: Buurman.

MEVROUW DE VRIES: Buurvrouw.

DRIES KRIJN: Collega van Hofman.

GERARD KRIJN: Zoon van Dries. ± 20 jaar.

LEEN DE WIT: Zuster van Bets. Nog vrijgezel, 45 jaar.

GERRIT DE WIT: Broer van Bets. Vrijgezel, 40 jaar.

6 heren 5 dames

DECOR:

Het hele stuk speelt zich af in de woonkamer van de familie Hofman.

De kamer is heel gezellig ingericht. Zo mogelijk met bankstel of eventueel divan.

Voor raam: tafeltje met stoel waar oma altijd zit.

EERSTE BEDRIJF

(Als doek opgaat zit oma in haar hoekje bij het raam. Haar „eeuwige breiwerk" ligt voor haar op het tafeltje. Ze gluurt aandachtig naar buiten. Dan veert ze overeind, zet haar bril wat rechter en begint te grinniken. Wenkt dan achter zich in de kamer.)

OMA: Bets...! Betsie...! Kom es gauw. Hij staat er weer hoor! Die ouwe stiekemerd... Z'n ogen vallen er bijna uit *(schudt hoofd)*, kijk em nou es kijken.

ARIE: *(die onderwijl is opgekomen)* Ja..., zie hem nou es zien. Sta toch altijd niet zo voor de ramen te gluren oma, dat is niet netjes. We wonen nu in een keurige straat. *(kijkt nu ook naar buiten)* Wat is er voor bijzonders? Ik zie niks.

OMA: Je ziet die man daar toch wel, die met dat zwarte pak?

ARIE: Die...? Oh dat is meneer de Vries, die woont hiernaast.

OMA: Weet ik ook wel, maar iedere morgen hè, als die jonge meisjes hier voorbij gaan naar hun werk, dan staat ie ze één voor één na te kijken.

ARIE: En mag dat niet?

OMA: Niet op zo'n onfatsoenlijke manier als hij dat doet... Weet je wel dat die jonge meisjes tegenwoordig met zulke korte rokkies lopen. *(trekt jurk op tot boven knie en loopt een paar passen de kamer in)* En dan maar draaien met hun onderzittertjes. *(beetje geheimzinnig tot Arie)* Die eh, meneer de Vries... die komt soms ogen te kort.

ARIE: Mag ie die van mij wel eens lenen. Zie ik ook nog es wat. Een paar mooie benen zijn het aanzien wel waard. Maak er maar geen drukte om oma, korte rokjes zijn in de mode.

OMA: Nou, maar ik doe er niet aan mee.

ARIE: Gelukkig dan maar voor meneer de Vries, die is nu al zo druk.

OMA: *(onverstoorbaar)* Gisteren hé, gisteren toen ik in de tuin was en hij net naar binnen ging, toen hoorde ik hem nog tegen z'n vrouw zeggen dat hij zich iedere dag weer ergerde aan die blote jeugd. Hij vond het uit den boze. *(naar raam)* Ooooh... zie hem nou toch weer eens kijken.

ARIE: *(trekt haar op stoel)* Ja, ik zie, ik zie wat jij niet ziet. Nou niets geen geroddel meer. Zie zo *(loopt naar middentafel)* Toch lekker de vrije zaterdag. Fijn op m'n gemak m'n krantje lezen. *(gaat zitten, pakt krant)* Is dit alles vanmorgen?

OMA: Nee, Bets heeft net een stuk meegenomen. Ze had weer een paar advertenties gevonden.

ARIE: Goeie genade, dan is m'n dag weer bedorven. Oma, als m'n

vrouw weer over die auto begint, help me dan alstublieft om het uit d'r hoofd te praten.

OMA: (*pakt breiwerk op*) Mij niet gezien hoor! Daar bemoei ik me niet mee.

ARIE: (*grinnikt*) Dat kun je niet eens laten, dat doe je veel te graag.

OMA: (*vinnig*) Wou je daarmee zeggen dat ik een bemoeial ben?

ARIE: Nee, zeker niet. Laten we zeggen dat u overal in geïnteresseerd bent.

OMA: Dat ben ik ook. Of dacht je dat ik de hele dag maar met m'n breikous in m'n hoekje bleef zitten?

ARIE: ...Nee hoor, dat denk ik niet (*spottend*) Voor dat u die breikous af hebt bent u wel honderd. U bent er zeker al wel een jaar of zes mee bezig, niet?

OMA: Dat zegt niks. Als je maar wat om handen hebt. Je moet altijd in beweging blijven.

ARIE: Ja..., waar slaat dat nu op?

OMA: Nou, al doe je niets dan doe je maar alsof voor 't oog van Neerlands volk. Als ze maar *denken* dat je wat doet.

ARIE: U houdt er maar een rare mening op na.

OMA: 'k Heb eigenlijk een hekel aan breien, dat is iets voor oude vrouwen.

ARIE: Zo, zo...!

OMA: Eigenlijk vind ik het ook niet zo aardig dat je altijd oma tegen me zegt. Ik ben toch je schoonmoeder.

ARIE: Wat geeft dat nou, 'k vind oma veel gezelliger. (*achter stem van Bets*)

BETS: Arie... Arie...! Ben je nog boven?

ARIE: Toe oma geef me een ruggesteuntje, dat heb ik wel nodig. (*opent deur en roept*) Nee Bets ik ben allang beneden. (*gaat weer aan tafel zitten*)

BETS: (*op met krant, druk doenerig*) Ik wou je net roepen voor de koffie. 'k Zal 'm meteen halen, maar ik wou je eerst een paar advertenties laten lezen.

ARIE: (*afwerend*) Zeker weer een nieuw wasmiddel of iets van soep met geschenken. Laat maar zitten hoor, ik geloof het wel.

BETS: Welnee man. Hier lees dit eens. (*wijst*) Te koop: prima auto Ford Taunus, weinig gebruikt, twee jaar oud. Zeer lage prijs. En hier: Citroën, billijke prijs. En hier...

ARIE: Mens hou op. Wat moet ik met een auto, ik kan toch niet rijden.

BETS: Dat kun je gauw genoeg leren. Toe Arie, doe toch altijd niet zo dwars. Je moet met je tijd meegaan. En eh... iedereen hier in de buurt heeft een auto. Kijk maar eens naar buiten. Voor elke deur staat er

een. Je moet je toch ook aan je omgeving aanpassen?

ARIE: Nog meer aanpassen...? Dat heb ik de laatste maanden al genoeg gedaan toen jij wou verhuizen naar deze straat.

BETS: Daar zijn we er dan ook wel mee op vooruit gegaan, want de Kerkestraat is een keurige straat. Vooral voor de kinderen is het veel beter. Dat ouwe krot waar we eerst woonden dat was...

ARIE: Ho, ho. Het was geen krot Bets! We hadden een net huisje. Na alles wat ik er aan opgeknapt had zaten we er best. Zeg es dat het niet waar is.

BETS: Nou ja, maar de omgeving echt een beetje... (*haalt schouders op*)

ARIE: Maar allemaal doodeerlijke mensen. Daar was het tenminste nog een beetje gezellig, en hier...? Hier kent niemand je. Ze zeggen amper goeiendag.

BETS: Dat komt vanzelf wel. D'r wonen hier nog al veel intellectuelen heb ik gehoord. Hier tegenover woont een boekhouder. (*wijst*) Daarnaast een leraar. Hier rechts woont een zakenman en links...

OMA: Daar woont meneer de Vries die zich ergert aan mooie meisjesbenen. (*nadenkend*) Maar waarom zou ie er dan altijd zo naar kijken.

BETS: Moeder, niet praten over de burens, want de Kerke...

OMA: Jaa... jaa... de Kerkestraat is een keurige straat.

BETS: (*onverstoorbaar verder*) Dan woont er verderop nog een gemeente-ontvanger en een technicus; de rest weet ik nog niet precies.

ARIE: O nee...? Nou dan, (*wijst*) hier woont een doodgewone metaalarbeider.

BETS: Je bent toch zeker chef.. .?

ARIE: Dat zegt niets. Ik begrijp niet dat je zo tegen die mensen op ziet. Ze moeten op hun eigen manier allemaal hard werken voor een goeie boterham. Je moet je niet vergelijken met een ander. Blijf liever jezelf.

BETS: Je begrijpt het niet Arie. Als je niet zo als een ander doet in je omgeving, dan accepteren ze je niet.

ARIE: Zouden ze dat wel doen als we een auto voor de deur hadden staan?

BETS: Dat dacht ik wel.

OMA: (*smalend*) Net als die mensen hier schuin over. Die hebben ook een auto maar nog geen centen om benzine te betalen. Eén keer in de drie weken kan er voor een paar liter af. Dan rijden ze een eindje, buiten de stad. Blijven daar op een stil plekkie de hele dag zitten. En als ze 's avonds terugkomen zijn ze de hele dag wezen rijden het hele land door. (*grinnikt*) Die willen natuurlijk ook mee tellen, net als jij.

BETS: (*geprikkel*) Moeder... asjeblijft. Bemoei je overal niet mee.

OMA: Bemoeien...? 'k Ben alleen maar geïnteresseerd in alles.

BETS: Toe Arie, zullen we eens op die advertenties afgaan? Als je wist hoe graag ik een wagen wou hebben. Je kunt me toch wel een plezier doen?

ARIE: Daar gaat het niet om Bets. Ik gun je best een plezier, maar dit gaat te ver. Je weet dat we er geen auto op na kunnen houden. De studie van de kinderen is duur. De huur van dit huis is stukken hoger. Denk je dat ik me er voor in de zorgen wil zetten?

BETS: Ja, maar ik zou het toch alleen maar voor...

OMA: Voor 't oog van Neerlands volk.

BETS: Moeder... Maar Arie, we kunnen misschien toch wel ergens op bezuinigen?

OMA: (*ironisch*) Dat is een idee. Arie zou z'n haar kunnen laten groeien. De kinderen een beetje minder boter op hun brood. Jij zou misschien een baantje voor halve dagen kunnen nemen. (*lacht*) En ik kan misschien met breien nog wel iets verdienen.

BETS: (*kwaad*) Bemoei je toch niet overal mee moeder.

ARIE: Laat dat mensje maar rustig meepraten, daar kun je nog van leren. Zij heeft af en toe nog wel een gezonde kijk op de dingen.

OMA: Dat dacht ik ook.

BETS: (*nu even glimlachend*) Met z'n tweeën tegen één, dat is niet eerlijk. Maar tonen jullie nu eens een klein beetje begrip. Waarom zouden wij geen auto kunnen houden en een ander wel. Je verdient toch behoorlijk. D'r zijn er heel wat die minder hebben en ook rijden.

ARIE: Ja met pijn en moeite. En daarbij... ik leer het toch nooit. Als ik op m'n fiets zit ben ik al bang in het verkeer. Nee Betsie, dat kun je me niet aandoen.

BETS: Jij...? Jij hebt altijd al een minderwaardigheidsgevoel gehad. Maar de hoofdzaak is natuurlijk dat je het te duur vindt.

ARIE: (*opgelucht*) Precies!

BETS: (*doet vleiend*) Luister nu eens Arie, als het op de één of andere manier nu toch kan, zonder dat het van je salaris afgaat, dan wil je toch wel rijles nemen hé? Afgesproken? En je zult eens zien hoe blij de kinderen zijn.

ARIE: Dat kan ik rustig beloven, want er is geen enkele gek die jou geld zal geven voor een auto.

BETS: Dat weet ik ook wel. Maar ik mag geen Bets heten of er komt een auto.

OMA: (*die weer voor raam staat te kijken*) Zeg Arie, 't is nog niet zo'n gek idee, dat autorijden. (*Arie kijkt haar kwaad aan*) Moet je daar zien. Die boekhouder hé..., die gaat bijna iedere middag rijden met z'n

secretaresse. Lekker knussies samen voorin. Zit er bij jou op de zaak ook niet een of andere lieve juffrouw?

BETS: Moeder...! Je bent onmogelijk.

OMA: Niets is onmogelijk... tegenwoordig kan alles.

ARIE: Kan ik nu eindelijk m'n krantje eens lezen? Dan kun jij voor de koffie zorgen.

BETS: Geef mij het advertentieblad maar weer. Ik wil nog even iets nakijken. *(nu hoort men de stem van Nico die een of ander populair wijsje zingt.)* Hoor nou toch eens. Wat moeten de burens wel denken.

OMA: Die denken natuurlijk, wat heeft die jongen een plezier. Als iedereen zong was er ook niet zoveel ruzie in de wereld.

NICO: *(vrolijk op)* Mogge allemaal. Hé... ik ruik koffie.

BETS: Je krijgt zo wat. Maar eerst een nieuwtje... We krijgen een auto. Je vader wil rijles nemen. *(Arie schudt hulpeloos van neen)*

NICO: *(ongeïnteresseerd)* Dat is mooi voor jullie. *(steekt sigaret op en gaat zitten)*

BETS: Vind je het niet geweldig jongen? Dan kunnen we nog eens uitgaan.

NICO: Jullie doen maar hoor. Ik ga liever op m'n brommer.

BETS: *(gepikeerd)* Zegt het jou dan ook al niets. Iedereen heeft hier toch een auto?

NICO: *(loopt naar z'n moeder, pakt haar bij schouders, lachend)* Stel je niet zo aan moeder, kijk toch niet altijd naar een ander. En wat moeten we er mee. Je zou er hoogstens oma een plezier mee doen, als die eens een eindje van huis wil.

OMA: *(vinnig)* Ik...? M'n onderdanen zijn nog best hoor, ik ga veel liever wandelen. Een klein eindje en ik ben in het park. Daar hoor en zie ik genoeg van de wereld.

NICO: Je hoort het ma. Zet je maar niet in de zorgen, je doet er niemand een plezier mee. Of toch... m'n vader misschien. *(loopt naar z'n vader)* Zeg jij ook eens wat. *(Arie haalt schouders op)* Jullie moeten het zelf weten hoor, maar voor ons hoeft het niet. 't Zal alleen wel lastig voor je wezen vader, want je bent toch kleurenblind?

ARIE: *(springt op)* Daar had ik niet eens aan gedacht. Tjee zeg, het kan dus niet. Stel je voor, ik rij zo door alle stoplichten.

BETS: Dat is gewoon onzin. Je kunt toch wel zien wat onder of boven is? Zo, nu ga ik koffie halen, dan praten we straks wel verder. *(af)*

ARIE: *(mistroostig)* We komen in de nesten te zitten. Ik begrijp je moeder niet. Ze was altijd de eenvoud zelf, maar nu we hier wonen wil ze alles hebbe wat een ander ook heeft en dat gaat niet. 'k Zou niet weten waar we het vandaan moesten halen.

OMA: Och... ik begrijp het wel een beetje. Ze wil hier voor vol aangezien

worden en dat vindt ze voornamelijk voor de kinderen van groot belang. (*smalend*) Of je door een auto of mooie meubelen kunt laten zien wie of wat je bent. De kinderen moeten laten zien wat ze kunnen en presteren, dat is de hoofdzaak... Nou ja, ze meent het toch goed.

ARIE: En jij ook oudje, dat weten we wel.

OMA: Daar meen je niets van. Je denkt toch: laat dat ouwe mens maar kletsen.

NICO: (*lachend*) Juist... Kletsen en dat mag niet Oma.

OMA: (*ook lachend*) Och jij blaag. Ik zeg vaak de waarheid en dat noemen jullie kletsen. (*kijkt weer naar buiten, wenkt Nico*) Kom es kijken. (*wijst*) Moet je dat daar zien.

NICO: (*bij oma*) Dat is een mooie! (*fluit zachtjes*)

OMA: Ja, maar geen goeie.

NICO: (*stomverbaasd*) Geen goeie...? Hoe weet u dat?

OMA: 'n Allemansvriendje. Zit iedere avond in hotel „De Zwaan“, twee straten verder. Zij woont hier ook in de Kerkestraat!

ARIE: (*kijkt over z'n krant*) M'n hemel oma, je lijkt wel een nieuwsblad. Hoe kom je toch bij al die onzin. Je weet waarachtig van iedereen wat.. Je kent de hele straat geloof ik.

OMA: (*droog*) Onderzoek alle dingen en behoud het goede... Maar 'k heb hier nog niet veel goeds ontdekt.

ARIE: Vertel die gekke dingen hier asjeblieft niet in de buurt.

OMA: (*verwonderd*) Vertellen...? Die nieuwtjes hoor ik juist allemaal hier! Een paar huizen verder woont een oude huishoudster, die zit altijd bij me in het park. Nou zij is erg ontwikkeld hoor, want ze weet van iedereen wat. Ze zit altijd vol van alle schandaaltjes. En dan wil ze d'r hart wel eens uitstorten hé!

NICO: Dus een vuilnisstortplaats hé, oma?

OMA: (*staat op*) Och, jullie nemen me niet serieus en toch weet ik meer van het leven dan jullie. (*opent deur en roept*) Betsie...! Waar blijf je met de koffie? Ik wil straks nog even weg. (*gaat weer zitten*)

JOSIEN: (*op, een vlot meisje, modern gekleed*) Allemensen, wat zijn jullie vroeg op. (*geeuwt*) Nog bijna nacht en dat op zaterdag.

ARIE: Hoor haar eens. 't Is al half tien meid. Je moest je schamen.

JOSIEN: (*zakt in stoel*) 't Was ook hartstikke laat gisteravond. 't Is net of ik niet eens geslapen heb. Maar we hebben toch lol gehad.

NICO: Ben je soms naar die fuif van Hans geweest?

JOSIEN: Je had mee moeten gaan. D'r waren meisjes te veel. Jammer met het dansen.

NICO: 'k Had wel graag gewild maar 'k had nog veel te leren, zodoende. (*Bets op met koffie*)

BETS: Zie zo, eindelijk hé? (*geeft koffie en koekje*) Nu moeten jullie

allemaal eens goed luisteren (*haalt krant weer te voorschijn, wijst Arie iets aan*) Lees dit eens.

ARIE: (*leest, kijkt naar Bets en dan weer in krant*) Nou... wat betekent dit? Wat stelt dit voor?

BETS: (*pakt krant af*) Je kunt toch wel lezen? (*leest voor*) Hier gevraagd door twee dames, net gezellig kosthuis in keurige omgeving. Liefst met huiselijk verkeer; maar aparte slaapkamers. b.b.h.h. Nou...? (*allen kijken vragend naar Bets*)

ARIE: Wat nou...? D'r zullen wel meer van zulke advertenties in staan. Dat is niets bijzonders.

BETS: Niets bijzonders...? Dit is het.

ARIE: (*haalt schouders op en begint aan z'n koffie*) Wacht es... of krijg je daar soms een auto van?

BETS: Dat zit er wel in ja.

ARIE: Mens, doe niet zo raadselachtig.

BETS: Maar denk nu eens even goed na. Die dames wil ik in de kost nemen. Het kan best. En twee tegelijk, daar valt nog wel iets aan te verdienen ook.

JOSIEN: Wáááát...? Je wilt toch geen kostgangers nemen?

BETS: (*beslist*) Jazeker kind, je moeder wil er graag iets bij verdienen. Nou en eh... op zo'n manier kan het best.

ARIE: (*kwaad*) En dat allemaal voor zo'n rotauto. Je lijkt wel gek. Waar blijft onze vrijheid? Met een paar van die pottekijkers over de vloer?

BETS: (*rustig*) Dat is niet waar, kijk maar: b.b.h.h.

ARIE: Wat... b.b.h.h. Natuurlijk zullen ze wel een b.h. hebben.

OMA: Ja, want pure natuur is er niet meer bij tegenwoordig.

BETS: Doen jullie niet zo gek. 't Is b.b.h.h. Dat betekent: bezigheden buitenshuis hebbende.

NICO: (*vrolijk*) Dat kan mooi worden. Misschien zijn het wel een paar van die hippe studentjes.

JOSIEN: 't Kan net zo goed wezen, dat het een paar van die ouwe vrijsters zijn die in alle mogelijke comités zitten. Zal het wel een mooie duffe boel worden hier. 's Avonds vroeg naar bed, geen plaatjes draaien, geen lawaai maken, alles om de lieve vrede. Alleen voor oma leuk als ze een paar van haar soortgenoten krijgt.

OMA: (*boos*) Dat is mooi hoor...! Dat is mooi. Als er een auto komt is het alleen voor oma's plezier. Als er kostgangers komen is het voor oma leuk. Ik heb toch nergens om gevraagd! Ik ben overal best tevreden mee zoals het nu is. Maar je moeder... je moeder ziet het ineens allemaal niet meer. Ze ziet alleen de buitenkant van haar keurige straat. En die buitenkant wil ze net zo hebben. Maar ze moest bij die anderen eens naar binnen kunnen kijken, dan zou ze wel

anders praten.

BETS: (*ook kwaad*) Moeder, hou je asjeblieft stil... ja jullie allemaal. 'k Heb altijd hard geploeterd en nooit wat voor mezelf gevraagd (*half huilend*) En nu ik één keer eens graag wat wil... zijn jullie allemaal tegen me.

ARIE: (*sussend*) Dat is niet waar Bets. Als je graag iets voor jezelf wil, iets moois, dan krijg je het meteen. Maar met een auto kom je in de zorgen. Die blijft geld kosten.

BETS: (*nadrukkelijk*) Nou dan... Voor dat geld wil ik werken. Als we nu die dames in de kost nemen, dan verdient *ik* toch. *Ik* moet er dan toch voor koken, wassen, hun kamers doen enzovoort.

ARIE: En dacht je dat je daar geld aan overhield?

BETS: Natuurlijk. Zulke dames eten natuurlijk heel weinig. En met huiselijk verkeer hoeven ze geen extra verwarmde kamer te hebben. Dan hou ik toch zeker over?

JOSIEN: Maar ma...! Denkt u dan helemaal niet aan ons? Waar blijft onze gezelligheid met die vreemden erbij? We hebben graag wat voor u over, maar hier zijn we tegen. Nietwaar Nico?

NICO: Och, misschien zijn het wel aardige meiden, dan is liet natuurlijk best gezellig.

BETS: (*kordaat*) En ik denk zeker wel aan jullie, in zoverre dan, dat jullie best mee kunnen werken. Leer maar gerust eens om wat voor een ander over te hebben. (*Josien schudt verongelijkt haar hoofd*)

ARIE: (*timide*) Meen je dat nu werkelijk Betsie?

BETS: En of ik het meen. Iedereen wil toch vooruit in de wereld?

JOSIEN: Ja... over onze rug.

OMA: Je kan in de wereld ook wel vooruit komen zonder auto. Op een gewoon fietsje kom je ook al een heel eind.

BETS: (*iets vriendelijker*) Nou... wie wil nog koffie? (*in de stilte die valt schuift elk z'n kopje bij terwijl Bets inschenkt. Dan valt ze opeens uit*) Wel verdraaid, zitten jullie toch niet te kijken of er iemand begraven wordt.

OMA: Onze vrijheid wordt begraven.

BETS: Wel heb ik van m'n leven...!

OMA: Ja... leve de vrijheid.

BETS: Hé... bah, doen jullie nou gewoon. 't Zal best meevallen, als jullie maar meewerken. Weet je wat, laten we zo afspreken. Als het jonge dames zijn dan kunnen Josien en Nico wel een beetje met hen optrekken.

NICO: Oké moeder, ik zal m'n best wel doen.

JOSIEN: Hoor hem!

BETS: (*onverstoorbaar*) En als het oude dames zijn dan kan oma zich

wel een beetje met hen bemoeien. Ze eens meenemen naar het park en zo.

OMA: (*kijkt eens over haar bril*) En als ze dan eens van middelbare leeftijd zijn... wie dan?

BETS: Nou... dan Arie natuurlijk. Zo draagt iedereen steentje bij.

ARIE: (*aarzelend*) Tja eh..., als ik vragen mag oma, wat is de middelbare leeftijd zo ongeveer?

OMA: (*nadenkend, telt af op vingers*) 's Kijken, eerst heb je de peuters..., dan komen de kleuters, dan de kinderen, dan de tieners en dan de twintigers... en dan de middeltjes...tja, dan de oudjes en op het eind de stokjes.

ARIE: Dus ze komen na de twintigjes. Hmm, niet gek. Die wil ik 's avonds dan wel uitlaten.

BETS: Stel je niet aan. Ze zullen wel op zichzelf kunnen passen.

ARIE: Maar ik moest toch ook m'n steentje bijdragen?

OMA: (*giechelend*) Dat zullen dan wel betonblokken worden.

BETS: (*tot Arie*) Als jij het treft, hoef je alleen maar eens een spelletje met hen te doen of zo als ze zich vervelen. En je moet erg voorkomend en behulpzaam voor hen zijn.

ARIE: Dan hoop ik dat ik in de prijzen val. Maar je weet niet eens of je ze krijgt. Ze kunnen wel zo kieskeurig zijn!

BETS: Kieskeurig... waarom? De Kerkestraat is een (*allen tegelijk*) keurige straat.

OMA: 't Lijkt wel een slagzin.

Als u het hele stuk wilt lezen dan kunt u via www.toneeluitgeverijvink.nl de tekst bestellen en toevoegen aan uw zichtzending.

Voor advies of vragen helpen wij u graag.

 info@toneeluitgeverijvink.nl

 072 5112407

“Samenspelen” is ons motto